

Arrest

nr. 206 198 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest van 7 juni 2018 waarbij de debatten worden heropend op de terechtzitting van 19 juni 2018..

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat B. VAN OVERDIJN , *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat X, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 december 2010 dienen de verzoekende partijen een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 31 januari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch op 3 augustus 2011 ongegrond verklaard.

1.2 Op 2 september 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 2 december 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch op 11 december 2013 ongegrond verklaard. Op 13 mei 2016, bij arrest met nummer 167 602, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat werd ingediend tegen voormelde beslissing van 11 december 2013.

1.3 Op 11 mei 2017 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 19 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 3 augustus 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.05.2017 bij onze diensten werd ingediend door :

Z(...), E(...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

+ partner: A(...), M(...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op 15.09.1972

+ minderjarige kinderen:

-Z(...), A(...); °(...)2003

-Z(...), D(...); °(...)2005

-Z(...), D(...); °(...)2011

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02.09.2011 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 11.05.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 18.07.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

1.5 Op 19 juli 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: Z(...), E(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 24.09.2010 het grondgebied te hebben betreden. Op 25.08.2011 werd zijn tweede en laatste asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door DVZ.

Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 11.12.2013, hem betekend op 06.01.2014."

1.6 Op 19 juli 2017 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: A(...), M(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: V(...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

+ minderjarige kinderen:

-Z(...), A(...); °(...)

-Z(...), D(...); °(...)

-Z(...), D(...); °(...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 19.08.2010 het grondgebied te hebben betreden. Op 25.08.2011 werd haar

tweede en laatste asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door DVZ.

Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 11.12.2013, haar betekend op 06.01.2014.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet. Ze menen verder dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Middelen van aard om de nietigverklaring van de bestreden handeling te rechtvaardigen

Betreffende de onontvankelijk beslissing.

Enig middel van de schending van artikels 3, EVRM van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 9ter, 62 van de wet van 15 december 1980.

In wat DVZ verklaart de 9ter aanvraag onontvankelijk, beschouwend dat er geen nieuwe elementen bestaat.

Terwijl nieuwe elementen werden toegevoegd in de nieuwe aanvraag en er is een schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat DVZ heeft niet rekening gehouden met alle de elementen van het dossier, heeft niet het dossier correct klaargemaakt, en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in de tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en dat er is bijgevolg een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980.

Dat DVZ en zijn arts manifeste appreciatiefouten heeft gepleegd.

De verzoekers hebben een nieuwe 9ter aanvraag wegens de medische situatie van hun oudste kind.

Immers moet het vaststellend worden dat hij ernstig ziek is, dat hij onder andere aan cerebrale paralyse lijdt.

Hij is ook fysieke verlamd, en hij moet zware medische behandelingen volgen.

Zonder dergelijke behandelingen zijn er dood risico's voor de zoon's verzoekers, en ze hebben een nieuwe medische aanvraag ingediend.

De arts van DVZ heeft een vergelijking tussen de nieuwe medische getuigschriften en de oudere getuigschrift om na te kijken als er nieuwe elementen in de laste medische getuigschrift zit.

Hij is tot de conclusie aangekomen dat er geen nieuwe elementen is.

Met dat besluit hebben de arts en DVZ het artikel 9ter geschonden.

Als artikel 9ter op het bestuur op legt om na te kijken of er nieuwe elementen in de aanvraag zit, heeft dit artikel geen definitie van de nieuwe elementen gegeven.

Dergelijke elementen kunnen over verschillende elementen gaan, zoals de medische toestand, de prognose, de ontwikkeling van de ziekten, de beschikbaarheid/toegankelijkheid van de zorgen, enzovoort.

In de huidige geval heeft de art alleen maar van de medische toestand gesproken, en bijgevolg hij reduceert zijn toezicht op bepaalde elementen.

Er is bijgevolg een schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Die feit is ernstiger dat er manifeste appreciatie fouten in de beoordeling van de medische getuigschriften werd gepleegd, en het bestuur van alle de elementen rekening gehouden heeft.

Immers spreekt de laste getuigschrift van nieuwe zorgen voor de zoon, zoals neurologische zorgen, en van heropvoeding, die nodig elke zes maanden zijn.

Deze twee punten werden twee keren geschreven op het medische getuigschrift.

Meer moeten we nog vaststellend worden dat er nieuwe elementen blijven over de ontwikkelingen van de ziekten, en ook de gevolgen in geval van stopzetting van de zorgen.

Immers kunnen we lezen dat de arts van de familie verschillende belangrijke elementen gegeven heeft.

Het moet vaststellende worden dat er nieuwe elementen op de laste medische getuigschrift zitten.

Er is bijgevolg een schending van het artikel 9ter.

Meer moeten we ook vaststellend worden dat de arts en DVZ niet met alle de elementen van het dossier rekening gehouden heeft, en niet met zorg de bestreden beslissing klaargemaakt.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

3.1.2 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden gehoord en zij ook naar aanleiding van het door hen ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake hun asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid hadden hun grieven uiteen te zetten. Bovendien dienden zij ook meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in waarbij zij dus de kans hebben gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de

gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (*cf.* RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat op 2 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter werd ingediend. De gemachtigde oordeelt dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van 11 mei 2017 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens ingeroepen werden in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf en verwijst hierbij naar de bevestiging van de arts van 18 juli 2017 in bijgevoegde gesloten omslag. In de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 – 5° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert dat aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, de aanvraag bijgevolg onontvankelijk is. In deze mate maken de verzoekende partijen een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partijen wijzen op een manifeste appreciatiefout, wordt opgemerkt dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (*cf.* RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9ter, § 3, 5° luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

In casu werd de aanvraag van 11 mei 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, omdat de gemachtigde met verwijzing naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 juli 2017 oordeelde dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van 11 mei 2017 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens ingeroepen werden in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, met name in de aanvraag van 2 september 2011.

Voormeld medisch advies van 18 juli 2017 luidt als volgt:

*“Z(...), A(...)(R.R.: (...))
Mannelijk
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
Geboren te (...) op (...)*

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 11.05.2017 en d.d. 02.09.2011 te vergelijken.

*Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 11/05/2017 een SMG voor opgesteld door Dr. B(...) op 27/04/2017 (+ aanvullingen d.d. 23/03/2017, 22/09/2015 en 28/05/2015).
Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 02/09/2011.*

Op het SMG (+bijlagen/aanvullingen) wordt namelijk vermeld dat: Z(...), A(...) lijdt aan motorische & mentale achterstand en mogelijks epilepsieaanvallen maar dit zijn louter herhalingen van de reeds eerder ingeroepen diagnose.

Wat de epilepsieaanvallen betreft moet ik erop wijzen dat het elektro-encefalogram uitgevoerd op 13/03/2017 geen focale noch veralgemeende epileptische activiteit laat zien.

Op het voorgelegde nieuwe SMG d.d. 27/04/2017 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene, maar dit laatste bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partijen overhandigd en dit advies, waarnaar zoals reeds aangegeven expliciet wordt verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, maakt een integraal deel uit van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partijen betogen dat er wel degelijk nieuwe elementen werden toegevoegd in de nieuwe aanvraag. Ze geven aan het dergelijke nieuwe elementen over verschillende elementen kunnen gaan zoals de medische toestand, de prognose, de ontwikkeling van de ziekten en de beschikbaarheid/toegankelijkheid van de zorgen. Ze stellen dat de arts alleen maar van de medische toestand heeft gesproken en zijn toezicht op bepaalde elementen reduceert. De verzoekende partijen geven aan dat in het standaard medisch getuigschrift sprake is van nieuwe zorgen zoals neurologische zorgen en van heropvoeding, die elke zes maanden nodig zou zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing in geen geval wordt betwist dat de zoon van de verzoekende partijen medische problemen heeft en medische behandelingen volgt, maar wordt geoordeeld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag van 11 mei 2017 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van genoemde bepaling. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies van 18 juli 2017 gesteld dat de zoon lijdt aan motorische en mentale achterstand en mogelijke epilepsieaanvallen waarbij hij heeft geoordeeld dat dit louter herhalingen zijn van de reeds eerder ingeroepen diagnose. Wat de epilepsieaanvallen betreft wijst hij erop dat het elektro-encefalogram uitgevoerd op 13/03/2017 geen focale noch veralgemeende epileptische activiteit laat zien. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat op het voorgelegde nieuwe standaard medisch getuigschrift van 27 april 2017 geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld voor betrokkene, maar dit laatste enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt.

De Raad stelt vast dat uit de recentste aanvraag van 11 mei 2017 en het toegevoegde standaard medisch getuigschrift van 27 april 2017 blijkt dat de zoon van de verzoekende partijen lijdt aan *“Problème moteur de type IMC avec dystonies majeures”*. In voormeld standaard medisch getuigschrift wordt onder de rubriek C bij medicamenteuze behandeling kinesitherapie en logopedie aangegeven en bij interventie wordt het volgende vermeld: *“suivi neurologiques et médecine physiques et reeducation necessaire tous les 6 mois”*. Bij de eventuele gevolgen en complicaties is sprake van *“hypotonie axiale”* en *“hypertonie périphérique”*. Uit de stukken van de eerdere aanvraag van 2 september 2011, met name uit het standaard medisch getuigschrift van 18 augustus 2011, blijkt dat er ook destijds onder meer sprake was van *“Infirmité motrice cérébrale avec tétraparésie spastique prédominant aux membres inférieurs et hypotonie axiale”*. Verder blijkt uit dit standaard medisch getuigschrift van 18 augustus 2011 dat bij behandeling ook toen onder meer sprake was van kinesitherapie en logopedie en blijkt dat bij interventie een hospitalisatie in een neurologisch centrum wordt vermeld. Uit een medisch stuk van 5 mei 2011 bijgevoegd aan de eerdere aanvraag van 2 september 2011 blijkt dat overigens ook destijds sprake was van heropvoeding: in dit medisch stuk wordt immers het volgende geconcludeerd: *“La mise au point médicale sera poursuivie en parallèle d’une rééducation en kinésithérapie, psychomotricité, logopédie, ergothérapie, scolaire et au sein de l’Unité de vie”*. De Raad stelt in dit verband overigens vast dat uit het medisch advies van 10 december 2013 bijgevoegd aan de ongegrondheidsbeslissing van 11 december 2013 inzake de eerdere aanvraag van 2 september 2011 blijkt dat aangaande de hersenverlamming met spasticiteit wordt geoordeeld dat er in vergelijking met de eerste aanvraag van 10 december 2013 geen nieuwe elementen zijn waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar een medisch advies van 26 juli 2011. Uit dit medisch advies van 26 juli 2011 blijkt dan weer dat ook reeds toen sprake was van *“een hersenverlamming of cerebral palsy met hypotonie van de romp en hypertonie van de ledematen”* waarbij de ambtenaar-geneesheer bij zijn onderzoek naar de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst vaststelde dat neurologische opvolging alsook opvolging door een revalidatiearts beschikbaar zijn evenals fysiotherapie en logopedie.

Gelet op het voorgaande gaan de verzoekende partijen er met hun betoog dat er sprake zou zijn van nieuwe zorgen zoals neurologische zorgen en heropvoeding er volledig aan voorbij dat deze ook reeds aangehaald werden in hun eerdere aanvraag van 2 september 2011 waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, als in hun eerste aanvraag van 10 december 2010, waarnaar wordt verwezen in het medisch advies van 10 december 2013 inzake de eerdere aanvraag van 2 september 2011. Door louter te benadrukken dat er wel nieuwe elementen zijn en te beweren dat de arts verschillende belangrijke elementen heeft gegeven, tonen de verzoekende partijen in geen geval aan dat er sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen weerleggen zodoende in geen geval *in concreto* de vaststelling uit de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, doch enkel inhoudt dat de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische problemen onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Bovendien wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”*, zoals

bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: *“de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”*. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.) *In casu* tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan maar beperken zich tot een herhaling van medische elementen waarover reeds werd geoordeeld. De verzoekende partijen maken gelet op het voorgaande geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991. Ze menen verder dat er ook sprake is van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Over de bevelen om het grondgebied te verlaten

Enige middel : schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van het principe van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht en van artikelen 1 tot 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In wat, eerste tak, DVZ geeft een bevel om het grondgebied te verlaten zonder met de specifieke omstandigheden rekening te houden

Terwijl het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op om met dergelijke omstandigheden rekening te houden

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de gevallen vermeldt waar de bestuursautoriteit een orde het gebied te verlaten kan geven.

Evenwel is de bevoegdheid waarvan het bestuur profiteert niet totaal verbonden, en bijgevolg discretionaire blijft.

Immers zoals het de Raad in een arrest 121.542 van 27 maart 2014 heeft herhaald:

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 delà loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15

décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.
»

Aldus moet het DVZ bij de afgifte van een orde om het grondgebied te verlaten om met het geheel van de omstandigheden van een dossier rekening houden, en die in verband met een eventuele overtreding van de fundamentele rechten zoals beschermd door artikelen 3 en 13 van EVRM.

In casu, kan men vaststellen dat de bestuursautoriteit niet met dergelijke elementen rekening heeft gehouden.

Immers kan men vaststellen dat de enige redenen die in volgorde worden aangevoerd om het grondgebied te verlaten op de voorwaarden voor afgifte ervan, maar niet op het geheel van de omstandigheden betrekking hebben.

Echter blijkt het uit van het administratieve dossier dat haar aanvraag van medische regularisatie ontvankelijke maar ongegrond verklaard worden.

Ook door het geven van dergelijk bevel zouden de verzoekers beroofd van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM;

Immers zou de uitvoering van een dergelijk bevel van het recht op een werkelijk beroep beroven in de mate dat de verzoekster niet meer aanwezig op het grondgebied zou zijn en zou aldus haar belang verliezen.

Bijgevolg zou artikel 13 EVRM geschonden worden.

Bijgevolg in zoverre het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, oplegt om met alle omstandigheden van een dossier rekening te houden, schendt de bestuursautoriteit dit principe door niet met de voornoemd ontwikkelde omstandigheden rekening te houden.

In wat, tweede tak, DVZ heeft zijn handeling niet adequaat gemotiveerd door niet met de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekster rekening te houden.

Terwijl artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 19 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen zo'n motivatie opleggen, die adequaat moet zijn, zowel gerechtelijk als feitelijk.

Het is nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht

In casu, zoals voornoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet met het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld in het eerste middel rekening gehouden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge, is er een schending”

3.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vooreerst vast dat de tweede en derde bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name de artikelen 7, alinea 1, 2° en 74/14 § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De tweede en derde bestreden beslissingen bevatten ook een motivering in feite. Bij lezing van deze bestreden beslissingen blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de tweede en derde bestreden beslissingen wordt in de eerste plaats aangegeven dat de verzoekende partijen in hun asielpprocedure hebben verklaard het grondgebied te hebben betreden op respectievelijk 24 september 2010 (dit wat de eerste verzoekende partij betreft) en respectievelijk op 19 augustus 2010 (dit wat de

tweede verzoekende partij betreft). De gemachtigde geeft in beide bestreden beslissingen aan dat op 25 augustus 2011 de tweede en laatste asielprocedure werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door DVZ en concludeert dat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen heden ruimschoots is overschreden. Verder wordt aangegeven dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2013, hen betekend op 6 januari 2014. De verzoekende partijen betwisten in geen geval de eigenlijke motieven van deze bestreden beslissingen zodat ze er geen afbreuk aan kunnen doen.

De verzoekende partijen betogen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven zonder met de specifieke omstandigheden rekening te houden. Ze stellen dat er rekening diende gehouden te worden met het geheel van de omstandigheden van een dossier en die in verband met een eventuele overtreding van de fundamentele rechten zoals beschermd door de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Ze wijzen in dit verband op hun aanvraag om medische regularisatie en voeren verder aan dat ze door het geven van dergelijke bevelen worden beroofd van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM daar de uitvoering van de bevelen hen van het recht op een werkelijk beroep zou beroven in de mate dat zij niet meer aanwezig zouden zijn op het grondgebied en dus hun belang zouden verliezen.

Waar de verzoekende partijen betogen dat rekening diende gehouden te worden met hun specifieke omstandigheden en in dit verband wijzen op artikel 3 van het EVRM en op hun aanvraag om medische regularisatie, stelt de Raad vast dat uit de eerste bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 11 mei 2017 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend die echter op 19 juli 2017, aldus op dezelfde dag als de tweede en derde bestreden beslissing, onontvankelijk werd verklaard. Zodoende werd de ingeroepen medische situatie reeds beoordeeld naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing van 19 juli 2017. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van andere gezondheidsproblemen waarmee de gemachtigde ten tijde van het nemen van de tweede en derde bestreden beslissing rekening mee had kunnen en moeten houden. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwachten dat de tweede en derde bestreden beslissing nog eens motiveert aangaande een eerdere gezondheidsproblematiek waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de beslissing van 19 juli 2017 waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidsproblematiek van de zoon van de verzoekende partijen hen ter kennis werden gebracht en zij hiertegen ook een beroep hebben ingediend in eenzelfde verzoekschrift als hun beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partijen in het kader van artikel 3 van het EVRM wijzen op de medische problematiek van hun zoon, herhaalt de Raad dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. *In casu* tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, te meer gelet op het gegeven dat er inzake deze reeds ingeroepen medische elementen een onontvankelijkheidsbeslissing werd getroffen op 19 juli 2017. Volledigheidshalve merkt de Raad overigens op dat de tweede en derde bestreden beslissing de verzoekende partijen niet verplichten om naar hun land van herkomst terug te keren. De tweede en derde bestreden beslissing houden enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt er nog op gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk hebben gemaakt. Bovendien maken zij niet aannemelijk welk belang zij bij hun betoog hebben dat de uitvoering van de bevelen hen van het recht op een werkelijk beroep zou beroven in de mate dat zij niet meer aanwezig zouden zijn op het grondgebied en dus hun belang zouden verliezen, nu zij wel degelijk een beroep hebben ingediend tegen de bestreden bevelen en zij zich nog steeds op het grondgebied bevinden en hen in geen geval in dit verband enig belang wordt ontzegd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen tonen de verzoekende partijen, die in geen geval de eigenlijke motieven van de tweede en derde bestreden beslissing betwisten, niet aan dat de tweede en derde bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zouden zijn, zouden steunen op verkeerde feitelijke

gegevens of dat geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU